

Anna Duda, Bożena Sałek

Klasa I liceum i technikum

Świadectwo życia chrześcijańskiego

Cele ogólne

Ukazanie znaczenia świadectwa chrześcijańskiego.
Wezwanie do dawania świadectwa w codziennym życiu.

Cele szczegółowe

Uczeń:

Wiedza:

- podaje znaczenie słowa: „świadectwo”,
- wymienia cechy prawdziwego świadka Chrystusa,
- objaśnia, na czym polega powszechne powołanie do dawania świadectwa wiary,
- wyjaśnia, na czym polega świadectwo chrześcijańskiego życia.

Umiejętności:

- wskazuje na aktualne możliwości realizacji świadectwa chrześcijańskiego życia,
- uzasadnia potrzebę troski o rozwój wiary, by coraz pełniej świadczyć o Bogu,
- dowodzi potrzeby dawania świadectwa wiary.

Postawy:

- daje świadectwo swojej wiary,
- wykazuje zainteresowanie misyjną działalnością Kościoła.

Metody i formy

Rozmowa kierowana, metaplan, praca w grupach, autorefleksja.

Środki dydaktyczne

Egzemplarz *Biblii Tysiąclecia*, *Katechizm Kościoła Katolickiego*, dokumenty Soboru Watykańskiego II, homilie papieskie, plansza z fragmentem homilii Jana Pawła II, Żywiec, 22 maja 1995 r., A. Frossard, *Rozmowy z Janem Pawłem II*, Watykan 1982, karty pracy.

MODLITWA

„Ojcze nasz”.

WPROWADZENIE

Papież Jan Paweł II, wynosząc na ołtarze wielu świętych i błogosławionych, podkreślał, że wielkość tych ludzi polegała na dochowywaniu wierności Bogu w codzienności życia. Z faktu przyjęcia wiary i przynależności od chwili chrztu do wspólnoty Kościoła wynikają pewne konsekwencje i zobowiązania. Jan Paweł II przypomina:

„Chrześcijanin jest powołany do tego, ażeby dawać świadectwo o Chrystusie... W ten sposób buduje się Kościół” (Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*, Żywiec, 22 maja 1995 r.).

Umieszczenie na tablicy planszy z tekstem:

„Chrześcijanin jest powołany do tego, ażeby dawać świadectwo o Chrystusie... W ten sposób buduje się Kościół”.
(Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*,
Żywiec, 22 maja 1995 r.)

Spotkanie z Bogiem na płaszczyźnie wiary jest dla człowieka wezwaniem do przyjęcia i realizacji poznanej prawdy. Na dzisiejszej katechezie zastanowimy się, dlaczego potrzebne jest świadectwo wiary i co to znaczy świadczyć swoim życiem o przynależności do Chrystusa. Dlaczego Ojciec Święty zachęca nas do bycia świętymi.

Odczytanie świadectwa z podręcznika.

„Moje lata chłopięce i młodzieńcze łączą się przede wszystkim z postacią ojca, którego życie duchowe po stracie żony i starszego syna niezwykle się pogłębiło. Patrzyłem z bliska na jego życie, widziałem jak umiał od siebie wymagać, widziałem, jak klękał do modlitwy. To było najważniejsze w tych latach, które tak wiele znaczą w okresie dojrzewania młodego człowieka. Ojciec, który umiał sam od siebie wymagać, w pewnym sensie nie musiał już wymagać od syna. Patrząc na niego, nauczyłem się, że trzeba samemu sobie stawiać wymagania i przykładać się do spełniania własnych obowiązków” (A. Frossard, *Rozmowy z Janem Pawłem II*, Watykan 1982, s. 15).

– Jakie znaczenie ma dawanie świadectwa wiary w codziennym życiu?

ROZWINIĘCIE

Ojciec Święty Jan Paweł II mówił, że dzisiejszemu światu potrzebni są przede wszystkim świadkowie wiary – głębokiej, wytrwałej i autentycznej, niecofającej się przed trudnościami. Do świadectwa takiej wiary zachęca nas Chrystus.

Odczytanie tekstów Pisma Świętego.

„Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” (Mt 5,16).

„Do każdego więc, który się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie. Lecz kto się Mnie zaprze przed ludźmi, tego zaprę się i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie” (Mt 10,32-33).

– Do czego wzywa Chrystus w przytoczonych tekstach biblijnych?

Dawać świadectwo przynależności do Boga, to wpatrywać się w Osobę Jezusa Chrystusa, który całym życiem świadczył, że posłał Go Ojciec.

Odczytanie tekstu Pisma Świętego.

„Ja mam świadectwo większe od Janowego. Są to dzieła, które Ojciec dał Mi do wykonania; dzieła, które czynię, świadczą o Mnie, że Ojciec Mnie posłał” (J 5,36).

Świadectwo wiary jawi się jako powszechne powołanie każdego wierzącego. Szczególną rolę w apostołstwie wiary spełniają świeccy. Oni to w różnych środowiskach, w codzienności życia mogą swoją chrześcijańską postawą głosić Ewangelię. Potwierdzają to dokumenty Kościoła.

„Świeccy wypełniają swoją misję prorocką również przez ewangelizację, «to znaczy głoszenie Chrystusa... zarówno świadectwem życia, jak i słowem». W przypadku świeckich «ta ewangelizacja... nabiera swoistego charakteru i szczególnej skuteczności przez to, że dokonuje się w zwykłych warunkach właściwych światu»” (KKK 905).

„Niezliczone okazje nadarzają się świeckim do uprawiania apostołstwa w zakresie szerzenia Ewangelii i uświęcania. Sam przykład chrześcijańskiego życia i dobre uczynki spełniane w duchu nadprzyrodzonym mają już siłę pociągania ludzi do wiary i do Boga” (Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, 6).

Wiemy już, jakie zadania stoją przed wierzącymi. Zastanówmy się teraz, jak te zadania realizujemy.

Praca w grupach

Podział klasy na 4-5 grup. Grupy otrzymują szary papier z wypisanymi pytaniami i tematem pracy. Czas pracy 10 minut.

Po upływie ustalonego czasu poszczególne grupy relacjonują swoje przemyślenia. W tych samych grupach uczniowie zapoznają się z fragmentami homilii papieskich i uzupełniają swoje wypowiedzi, zapisując wiodącą myśl nauczania papieskiego.

Grupa I

„Otóż nie można być świadkiem Boga, jeśli się do Niego nie należy całym sercem. To przede wszystkim starajcie się naśladować w Jezusie Chrystusie: Jego całkowite oddanie Ojcu. (...)

Naśladujcie zatem samego Chrystusa w Jego absolutnym wsłuchaniu się w wolę Ojca: «Nie szukam własnej woli – mówi Jezus o sobie – lecz woli Tego, który Mnie posłał» (J 5,30). Naśladujcie Jezusa w Jego modlitwie podczas długich godzin spędzanych sam na sam przed obliczem Ojca (por. Mt 14,23; Łk 6,12; 11,1). Naśladujcie Jego całkowite oddanie Ojcu nawet w nocy Ogrójca (por. Mt 26,39) i w godzinie Kalwarii (por. Łk 23,46)” (Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*, Kielce, 3 czerwca 1991 r.).

Grupa II

„Bracia i siostry, w naszych czasach, gdy nie potrzeba już świadectwa krwi, tym bardziej czytelne musi być świadectwo codziennego życia. O Bogu winno się świadczyć słowem i czynem, wszędzie,

w każdym środowisku: w rodzinie, w zakładach pracy, w urzędach, w szkołach, w biurach. W miejscach, gdzie człowiek się trudi i gdzie odpoczywa. Winniśmy wyznawać Boga przez gorliwe uczestniczenie w życiu Kościoła; przez troskę o słabych i cierpiących, a także poprzez podejmowanie odpowiedzialności za sprawy publiczne, w duchu troski o przyszłość narodu budowaną na prawdzie Ewangelii. Taka postawa wymaga dojrzałej wiary, osobistego zaangażowania” (Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*, Gorzów Wielkopolski, 2 czerwca 1997 r.).

Grupa III

„Zadania, jakie Pan Bóg stawia przed nami, są na miarę każdego z nas. Nie przekraczają naszych możliwości. Bóg przychodzi na pomoc w chwilach naszej słabości. On jeden zna ją naprawdę. Zna ją lepiej niż my sami, a przecież nas nie odrzuca. Przeciwnie, w swej miłosiernej miłości pochyla się nad człowiekiem, by go umacniać. To umocnienie człowiek otrzymuje przez żywy kontakt z Bogiem. Wypada na ten aspekt naszego życia zwrócić szczególną uwagę. Wśród zwykłych ludzkich zajęć nie możemy zatracać łączności z Chrystusem. Potrzebne są nam szczególne momenty przeznaczone wyłącznie na modlitwę. Modlitwa jest niezbędna w życiu osobistym i w apostolacie. Nie może być autentycznego świadectwa chrześcijańskiego bez modlitwy. Ona jest źródłem natchnienia, energii, odwagi w obliczu trudności i przeszkód; jest źródłem wytrwałości i mocy podejmowania inicjatywy” (Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*, Gorzów Wielkopolski, 2 czerwca 1997 r.).

Grupa IV

„To właśnie męczennicy, a wraz z nimi wszyscy święci Kościoła, dzięki wymownemu i porywającemu przykładowi życia, budują zmysł moralny. Poprzez swoje świadectwo dobru stają się wyrzutem dla tych wszystkich, którzy łamią prawo (por. *Veritatis splendor*, 93). Patrząc na przykład męczenników, nie bójcie się dawać świadectwa. Nie lękajcie się świętości. Starajcie się odważnie dążyć do pełnej miary człowieczeństwa. Wymagajcie od siebie, choćby inni nawet od was nie wymagali!” (Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*, Gorzów Wielkopolski, 2 czerwca 1997 r.).

Grupa V

„Ta moc potrzebna jest, by żyć na co dzień odważnie, także w sytuacji obiektywnie trudnej, aby dochować wierności sumieniu w studiach, w pracy zawodowej, by nie ulec modnemu dziś konformizmowi, by nie milczeć, gdy drugiemu dzieje się krzywda, ale mieć odwagę wyrażenia słusznego sprzeciwu i podjęcia obrony. «Więcej być». Dzisiejsze «więcej być» młodego człowieka to odwaga trwania pełnego inicjatywy – nie możecie z tego zrezygnować, od tego zależy przyszłość każdego i wszystkich – trwania pulsującego świadectwa wiary i nadziei. «Więcej być» to na pewno nie ucieczka od trudnej sytuacji.

Ta moc napęłni twoje serce tym życiodajnym napojem. Ta moc potrzebna jest, by żyć autentycznym życiem wiary, życiem sakramentalnym, które odnawia się zwłaszcza w sakramencie pokuty i wyraża się przez Eucharystię. Ta moc potrzebna jest, by apostołować w swoim otoczeniu radością i nadzieją mimo wszystko, by dawać siebie innym w pracy, w rodzinie, w szkole czy na uczelni, we wspólnocie parafialnej, w środowisku i wszędzie – na miarę swoich możliwości” (Jan Paweł II, *Homilia wygłoszona w czasie Mszy Świętej*, Gdańsk, 12 czerwca 1987 r.).

Świadectwo życia chrześcijańskiego realizuje się przez:

- naśladowanie Chrystusa w Jego posłuszeństwie woli Ojca,
- świadczanie o Bogu słowem i czynem w każdym środowisku,
- gorliwe uczestnictwo w życiu Kościoła,
- troskę o słabych i cierpiących,
- podejmowanie odpowiedzialności za sprawy publiczne,
- życie sakramentalne i modlitwę,
- dążenie do pełni człowieczeństwa przez stawianie sobie wymagań,
- wierność prawemu sumieniu, odwagę w głoszeniu prawdy, twórczym działaniu w służbie bliźniemu.

ZAKOŃCZENIE

Chrystusowe prawo miłości powinno być dla chrześcijan mocą do czynienia wszelkiego dobra. Miłość ta nie wyraża się tylko w pomocy dla biednych – „caritas”, lecz także w szacunku dla „braci najmniejszych”, w gościnności, przebaczeniu, w modlitwie, we wspólnotcie, która się karmi Ciałem i Krwią Chrystusa, życzliwości i gotowości do poświęceń.

Autorefleksja.

Pomyślmy:

- W jaki sposób mogę w moim środowisku dawać świadectwo wiary?
- Co może pomóc mi w rozwoju wiary i dochowaniu wierności Bogu?

W chwili osobistej modlitwy niech każdy powierzy Bogu własną drogę realizacji Bożego wezwania do dawania świadectwa.

ZESZYT UCZNIA

Zapis wniosków wypracowanych przez poszczególne grupy.

PRACA DOMOWA

Opisz osobę, którą można nazwać świadkiem wiary.

MODLITWA

„Modlitwa św. Franciszka z Asyżu”.

„Panie, uczyni z nas narzędzia Twego pokoju,
 Abyśmy siali miłość tam, gdzie panuje nienawiść,
 Wybaczenie tam, gdzie panuje krzywda,
 Jedność tam, gdzie panuje zwątpienie,
 Nadzieję tam, gdzie panuje rozpacz,
 Światło tam, gdzie panuje mrok,
 Radość tam, gdzie panuje smutek.
 Spraw, abyśmy mogli nie tyle szukać pociechy, co pociechę dawać, nie tyle szukać zrozumienia,
 co rozumieć, nie tyle szukać miłości, co kochać.
 Albowiem dając – otrzymujemy,
 Wybaczając – zyskujemy przebaczenie,
 A umierając – rodzimy się do życia wiecznego”.

(św. Franciszek z Asyżu,

w: *Modlę się do Ciebie, Panie*, J. Jachimczak, Warszawa 1987, s. 69)

